

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DNR-70-152(39)/11/12/TN

Warszawa, dnia 22 maja 2012 r.

DECYZJA DNR-1/66/2012

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z póź. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej ogólnego bezpieczeństwa białych sukienek dziecięcych, wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorcę Małgorzatę Hildt, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „Mała Lady” Małgorzata Hildt w Łodzi, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W decyzji nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK) uznał, iż białe sukienki dziecięce nie są bezpieczne, a przedsiębiorca Małgorzata Hildt, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „Mała Lady” Małgorzata Hildt w Łodzi (dalej jako: „strona postępowania”) wprowadzając te produkty na rynek, naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. W związku z powyższym, Prezes UOKiK nałożył na przedsiębiorcę obowiązek określony w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. a tej ustawy oraz - na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - karę pieniężną w wysokości 1 000 zł.

W piśmie z dnia 8 marca 2012 r. strona postępowania, ustosunkowując się do decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r., stwierdziła, że wprowadzone przez nią na rynek białe sukienki dziecięce nie stwarzają zagrożenia, a ich ocena bezpieczeństwa została dokonana przez organ nadzoru przy uwzględnieniu wymagań określonych w normie PN – EN 14682:2009 „*Bezpieczeństwo odzieży dziecięcej – Sznury i sznurki ściągające w odzieży dziecięcej – Specyfikacja*”, podczas gdy w zakwestionowanych sukienkach występują szarfy, a nie sznurki. Strona postępowania poinformowała, że nie potrafi ustalić liczby dystrybutorów zakwestionowanych sukienek, które są produktami sezonowymi, wyprodukowanymi w znikomej ilości. Ponadto, strona postępowania stwierdziła, że nałożona na nią kara pieniężna nie jest „*prewencją tylko karą za nieumyślne przewinienie*”. Jednocześnie, strona postępowania oświadczyła, iż próbuje usunąć zagrożenia stwarzane przez ww. sukienki, ale wszystkie egzemplarze tych produktów znajdujące się na rynku zostały sprzedane.

Pismem z dnia 21 marca 2012 r. Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o informację, czy pismo z dnia 8 marca 2012 r. należy traktować jako wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, a jeśli tak – sprecyzowanie, w jakim zakresie strona postępowania kwestionuje rozstrzygnięcie decyzji nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r.

W odpowiedzi, pismem z dnia 12 kwietnia 2012 r. strona postępowania poinformowała, że kwestionuje w całości decyzję Prezesa UOKiK nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2012 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z dnia 10 maja 2012 r. strona postępowania poinformowała, że nie skorzysta z prawa do zapoznania się z aktami sprawy.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

W piśmie z dnia 8 marca 2012 r. przedsiębiorca Małgorzata Hildt, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „Mała Lady” Małgorzata Hildt w Łodzi zaprezentowała niejednoznaczne stanowisko, z jednej strony twierdząc, iż białe sukienki dziecięce nie stwarzają zagrożenia a nałożona na nią kara nie jest prewencją tylko następstwem nieumyślnego przewinienia, z drugiej zaś poinformowała, iż próbuje usunąć zagrożenia stwarzane przez te produkty. Z uwagi na powyższe, pismem z dnia 21 marca 2012 r. Prezes UOKiK wezwał ją do sprecyzowania, czy ww. pismo ma traktować jako wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, a jeśli tak – w jakim zakresie strona postępowania kwestionuje

rozstrzygnięcie decyzji. W piśmie z dnia 12 kwietnia 2012 r. strona postępowania oświadczyła, że kwestionuje w całości decyzję nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r. W związku z tym, w toku niniejszego postępowania Prezes UOKiK ponownie dokonał analizy zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.

Przedmiotem postępowania zakończono decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r. było ustalenie, czy białe sukienki dziecięce spełniają ogólne wymagania bezpieczeństwa. Po rozpatrzeniu materiału dowodowego zgromadzonego w toku tego postępowania Prezes UOKiK stwierdził, że ww. sukienki nie są bezpieczne i nałożył na stronę postępowania obowiązek określony w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz - na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 tej ustawy - karę pieniężną w wysokości 1 000 zł.

We wniosku o ponowne rozparzenie sprawy strona postępowania podniosła, iż opisany w decyzji *„przypadek został opisany jakby zagrażał życiu, a przecież sukienka jest wizytowa i nie służy do sportów”*.

Prezes UOKiK nie może zgodzić się z powyższym argumentem strony postępowania. Dokonując bowiem oceny bezpieczeństwa kwestionowanych sukienek organ nadzoru oparł się na badaniach organoleptycznych przeprowadzonych przez inspektorów Inspekcji Handlowej. Inspektorzy Inspekcji Handlowej dokonali oceny bezpieczeństwa białych sukienek dziecięcych w oparciu o przepisy ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, posiłkując się postanowieniami normy PN – EN 14682:2009 *„Bezpieczeństwo odzieży dziecięcej – Sznury i sznurki ściągające w odzieży dziecięcej – Specyfikacja”*, zwanej dalej „normą PN – EN 14682:2009”. W opinii tego wyspecjalizowanego organu kontroli powołanego do ochrony interesów i praw konsumentów, długość szarf służących do wiązania z tyłu sukienki wynosi ok. 410 mm, a zatem przekracza o 14% wartość dopuszczalną, określoną w pkt 3.4.3 normy PN – EN 14682:2009, który dopuszcza możliwość stosowania w ubraniach dla małych dzieci szarf przeznaczonych do wiązania z tyłu ubioru, o ile długość części zwisających, mierzona od punktu wiązania, nie jest większa niż 360 mm. Opisana nieprawidłowość może doprowadzić do nieszczęśliwego wypadku na skutek np. zaczepienia szarf o wystające elementy lub wkręcenia się szarf w poruszające się obiekty (np. karuzele, rower). Powyższej oceny bezpieczeństwa nie podważa argument strony postępowania, iż *„sukienka jest wizytowa i nie służy do sportów”*. Zagrożenie istnieje bowiem nie tylko w trakcie uprawiania sportu, ale w każdym miejscu, gdzie występują wystające elementy, o które szarfa może się zaczepić (np. w domu; znane są również wypadki podczas wsiadania i wysiadania z autobusu). Ponadto, doświadczenie wskazuje, że dzieci – zakładając sukienki w

celach „wizytowych” – również w takich sytuacjach nader często korzystają z placów zabaw albo sprzętu rekreacyjnego, przeznaczonego dla ich kategorii wiekowej. Podkreślić również należy, że wśród odzieży wyłączonej spoza zakresu normy PN – EN 14682:2009 brak jest strojów wizytowych. Z uwagi na powyższe okoliczności Prezes UOKiK nie może zgodzić się z argumentami strony postępowania wskazującymi, iż białe sukienki dziecięce nie stanowią realnego zagrożenia dla dzieci.

Nie zasługuje również na uwzględnienie argument strony postępowania, że ocena bezpieczeństwa białych sukienek dziecięcych została dokonana przy uwzględnieniu wymagań określonych w normie PN–EN 14682:2009, podczas gdy w zakwestionowanych sukienkach występują szarfy, a nie sznurki. Norma PN – EN 14682:2009 nie przewiduje, aby odzież dziecięca zawierająca szarfy (a nie sznurki) została wyłączona spod jej zakresu. Przeciwnie, norma ta w pkt 2.10 definiuje pojęcie szarfy, a w pkt 3.4.3 norma wyraźnie określa wymagania dla ubiorów dziecięcych posiadających tego typu element: „w przypadku małych dzieci, paski i szarfy przeznaczone do wiązania z tyłu ubioru są dozwolone pod warunkiem, że gdy są rozwiązane, długość części zwisających mierzona od punktu wiązania nie będzie większa niż 360 mm ani nie będą zwisały poniżej krawędzi ubioru”. W związku z powyższym, organ nadzoru słusznie wziął pod uwagę wymagania bezpieczeństwa określone w normie PN–EN 14682:2009.

Odnosząc się do twierdzenia strony postępowania, że białe sukienki dziecięce znajdujące się na rynku zostały sprzedane, ale nie ma możliwości przedstawienia dowodów potwierdzających tę okoliczność, należy wprawdzie zauważyć, że w ciągu pięciu miesięcy prowadzonego postępowania strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, że produktów tych nie ma już na rynku. Zgromadzenie przez stronę postępowania dowodów, o jakie wnioskował organ nadzoru, nie było szczególnie utrudnione albo niemożliwe, gdyż strona postępowania ma kontakt ze wszystkimi dystrybutorami, zarówno z odbiorcami, z którymi posiada stały kontakt np. mailowy albo telefoniczny (w ten sposób już jesienią 2011 r. strona postępowania miała możliwość zwrócenia się do niektórych odbiorców o przesłanie stosownych dowodów, w tym dwóch podmiotów, z którymi kontaktowała się telefonicznie w toku kontroli Inspekcji Handlowej), jak również z odbiorcami, którzy – przy braku kontaktu telefonicznego - odwiedzają stronę postępowania raz na kwartał.

W związku z twierdzeniem strony postępowania, iż nie wie ilu odbiorców zakupiło zakwestionowane sukienki, należy podkreślić, że w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wyraźnie wskazał, że w takiej sytuacji strona postępowania powinna zwrócić się do

wszystkich podmiotów, które w okresie od momentu odebrania sukienek od przedsiębiorcy Beaty Ostasz, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Konfekcyjna „BEATA” w Łodzi do dnia rozpoczęcia kontroli inspektorów Inspekcji Handlowej, tj. do dnia 8 listopada 2011 r., były odbiorcami sukienek ze wszystkich modeli wyprodukowanych przez stronę postępowania i ustalić, które z tych podmiotów kupiły produkty będące przedmiotem postępowania. W związku z zaniedbaniem przez stronę postępowania obowiązku prawidłowego prowadzenia dokumentacji sprzedaży, rozwiązanie wskazane przez organ nadzoru umożliwia dotarcie do podmiotów, którzy zakupili białe sukienki dziecięce oraz uzyskanie od nich stosownych dowodów (zarówno w przypadku posiadania przez odbiorców kwestionowanych sukienek, jak również w przypadku sprzedania przez nich wszystkich egzemplarzy). Powyższe stanowisko Prezesa UOKiK zostało potwierdzone przez Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 18 października 2011 r. stwierdził, że nieprawidłowy sposób prowadzenia dokumentacji handlowej (tj. nieumieszczanie na nich elementów identyfikujących model produktu) choć niewątpliwie utrudnia, to nie uniemożliwia ustalenie nabywców produktu i wykonanie nałożonych obowiązków (sygn. II GSK 1089/10). Podkreślić należy, że obowiązki nałożone przez organ nadzoru są wykonalne, gdyż strona postępowania ma możliwość dotarcia do wszystkich dystrybutorów i choć w przypadku niektórych dystrybutorów kontakt jest utrudniony, to nie jest niemożliwy. Bez znaczenia dla możliwości wykonania decyzji jest również zarzut strony postępowania, iż sukienka jest produktem sezonowym, wyprodukowanym – według jej oświadczenia – w znikomej ilości.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania stwierdziła również, że nałożona na nią kara pieniężna nie jest „*prewencją tylko karą za nieumyślne przewinienie*”. Prezes UOKiK pragnie wyjaśnić, że nałożona kara pieniężna posiada dwojaki cel. Po pierwsze, sankcja karna posiada wymiar prewencyjny, tj. ma zapobiegać w przyszłości naruszaniu przez stronę postępowania jak i innych przedsiębiorców przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Po drugie, kara ma charakter represyjny, czyli jest nakładana w związku z naruszeniem przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W niniejszej sprawie strona postępowania, wprowadzając na rynek białe sukienki dziecięce które nie są bezpieczne, naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i tym samym została spełniona przesłanka warunkująca nałożenie kary. Natomiast okoliczność, iż przedsiębiorca odpowiedzialny za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego działał świadomie lub nieumyślnie – na co powołuje się strona - nie jest przesłanką niezbędną do nałożenia tej kary. Należy także zauważyć, że w

podobnych sytuacjach organ nadzoru nakładał na innych przedsiębiorców kary w zbliżonej wysokości, co w przypadku strony niniejszego postępowania.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał na okoliczności, jakimi kierował się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Po pierwsze, działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK wziął pod uwagę fakt, iż białe sukienki dziecięce stwarzały zagrożenie dla dzieci, które stanowią kategorię konsumentów podlegających szczególnej ochronie (art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów), jak również niedopełnienie przez stronę obowiązku prowadzenia dokumentacji pozwalającej na przekazanie organowi nadzoru informacji dotyczących obrotu kwestionowanymi sukienkami, w szczególności liczby produktów wprowadzonych na rynek i listy dystrybutorów. Z kolei, jako okoliczność łagodzącą, organ nadzoru wziął pod uwagę fakt, że jest to pierwsze naruszenie przez stronę postępowania przepisów dotyczących ogólnego bezpieczeństwa produktów oraz brak skarg związanych z kwestionowanym produktem. W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, kryterium pomocniczym przy ustalaniu wysokości kary jest korzyść majątkowa, uzyskana przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów, które nie są bezpieczne. Jednak w ramach niniejszego postępowania, z uwagi na nieprowadzenie przez stronę postępowania dokumentacji dotyczącej ilości sprzedawanych produktów, Prezes UOKiK nie był w stanie zweryfikować liczby białych sukienek dziecięcych, które zostały wprowadzone na rynek. W związku z tym, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, jako kryterium pomocniczym, organ nadzoru nie posłużył się korzyścią majątkową osiągniętą ze sprzedaży kwestionowanych produktów.

W związku z naruszeniem art. 10 ust 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK w decyzji nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r. nałożył na stronę postępowania karę w wysokości 1 000 zł. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich (względnie samo zagrożenie nimi) stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez ww. podmioty. Organ nadzoru pragnie ponownie podkreślić, że nakładana kara pieniężna ma charakter represyjno – wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania i przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona też na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju

naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli stanowić ma odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Należy również podkreślić, iż nałożona na stronę postępowania kara pieniężna stanowi zaledwie 1 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego - zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów - 100 000 zł.

Mając na uwadze powyższe, kara pieniężna w wysokości 1 000 zł nałożona przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorcę Małgorzatę Hildt, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „Mała Lady” Małgorzata Hildt w Łodzi jest adekwatna i nie przekracza stopnia jego zawinienia - uwzględnia w należyty sposób okoliczności stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i okoliczności wskazanych przez stronę w toku postępowania odwoławczego zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia uznał, że decyzja nr DNR-1/18/2012 z dnia 23 lutego 2012 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylenia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Niniejsza decyzja, zgodnie z art. 25 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stanowi podstawę wpisu do prowadzonego przez Prezesa UOKiK rejestru produktów niebezpiecznych. Zgodnie z § 4 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 87, poz. 814), w przypadku decyzji, której nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności, Prezes UOKiK dokonuje wpisu do rejestru z urzędu po upływie terminu, od kiedy decyzja stała się ostateczna.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

PREZES
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

dr Małgorzata Krasnodębska-Tomkiel

Otrzymuje:

Małgorzata Hildt
P.P.H.U. „Mała Lady” Małgorzata Hildt
ul. Liściasta 74B lok. 11
91-220 Łódź